

денција во тоа што филмот се случи токму на крајот на векот, бидејќи „Прашина“ е своевиден печат на 20 век, виден низ очите на една стара Македонка, која живее во

мето на действото, предизви- ка интерес уште за време на снимањето на кое присуствуваа шеесетина новинари.

„Прашина“ се снимаше на средновековниот мост во

Царево, во тој ден кога имало крвави сблески. Главни јунаци во „Прашина“ се една баба, еден арамија, проститутка и една трудница.

Во коренот на идејата се

ЛИКОВНА

ВЛАДИМИР ВЕЛИЧКОВСКИ

Воспоставени критериуми за интегрирање во светските уметнички процеси

Ако ги земеме предвид разновидните истражувања и определувања, одделните манифестиации и претставувања, ликовниот живот годинава не се разликуваше суштествено од претходните години. Во „погон“ беа ставени речиси сите изложбени простори (музеи, галерии, домови, центри како и кафеани), многубројните ликовни колонии. Продолжува „диференцирањето“ на таканаречената елитна или трендовска уметност и на ликовното творештво, кое не е во мода или пак одговара на определе-

ните глобалистички услови и барања. Се потврдува обичнојат државните интереси да се проткајуваат со приватни иницијативи.

Годинава останува забележително присуството на една група млади творци, припадници на неоавангардните струења, меѓу кои се наоѓаат неколку талентирани имиња. Сепак, би го издвоил Танас Луловски, кој со изложбата во Музејот на Скопје ги потврди пред сè уметничките достигнувања од поранешните периоди.

Познати македонски автори се претставија главно

со државна поддршка, во различни центри во светот. Родольуб Анастасов изложуваше слики и цртежи во Софија, потоа во Париз и Истанбул. Глигор Чемерски отвори изложба во САД, со слики од последните две години. Станко Павлески ги презентираше во Букурешт остварувањата од циклусот скултурни објекти, наречена „Барок во едното“.

Станува збор за вредни остварувања со препознатливи белези, што повторно го актуализираше прашањето за можностите на македонската уметност да се избори за посоодветен статус во светски рамки. Примерот на продолжен престој на сликарот Славчо Соколовски во САД упатува на еден од посигурните начини да се биде забележан.

Долги години се опстојуваше во релациите на „југословенскиот уметнички простор“, а денес се воспоставуваат критериуми што ја земаат предвид светската уметничка сцена. Таа поставеност би требало да биде значаен поттик за творештвото, како и да не охрабри во пронаоѓањето добри решенија за претставување и интегрирање во светските уметнички процеси.

„Човекот и просторот“ на Родольуб Анастасов

Ликовник, 20 век и бруни 2000